

Պարույր Սևակ

Խարույկ սառույցի վրա

Թողե՛ք,

Որ ձեզ էլ մասնակից դարձնեմ

Անմեկին հույսի ձեր չհամտեսած անուշությանը:

Եվ ճաշակեցեք ու թաթախվեցեք

Հավատացյալի երեխայական միամտությամբ,

Որովհետև մեր հարստությունը վշտե՛րը չեն լույ,

Ու միայն տանջանք-տվայտա՛նքը չէ մեր պահուստը փակ.

Եվ որովհետև մտահոգությունն այլ բան չէ,

Քան թե ելքի փնտրտուք.

Եվ որովհետև կյանքն - ի՛նչ էլ լինի - ընդլայնում է մեզ,

Ինչպես լեռների կատարներն են միշտ հեռացնում կրկին

Ա՛յն հորիզոնը,

Որ փակ է թվում լեռան ոտքի տակ.

Եվ որովհետև ես սիրում եմ ձեզ,

Բոլորի՛դ սիրում,

Ու բոլորիցըդ ոմանք՝ նաև ի՛նձ...

Ուրեմըն թողե՛ք,

Թողե՛ք,

Որ ձեզ էլ դարձնեմ մասնակից

Ա՛յն նախածանոթ հույսի համտեված անուշությանը,

Որ մեր երեկվա

Ու մեր այսօրվա անուժությանը
Ասում է. «Կա՛նգ առ»՝
Ավշավորելով ո՛վ գիտի ի՛նչով,
Ու մեր մարմնական անարմատ ծառի
Անհասկանալի աշխատանքը մութ
Տալիս է իր պարզ պտուղը՝
Ծիծա՛ղ,
Ժպի՛տ,
Գոհությո՛ւն
Եվ «փա՛ռք աստըծու» գոչելու կարիք...
Եվ փա՛ռք աստըծու,
Որ մեր աչքերը
Լոկ թխավայր չեն բու-ագռավների,
Այլ նաև փեթակ՝ լցված շողերով,
Եվ ականջները՝
Մարդածն ծառի մեր փշակը գույգ,
Դամբարաններ չեն լոկ սրտնեղության,
Այլ նաև խոր բույն՝
Լի՛ աճն տեսակ տաք ձայնեղությամբ:
Եվ փա՛ռք աստըծու,
Որ մենք կարող ենք մեզ մաքրել այնպե՛ս,
Ինչպես օվկիանոս է ինքն իրեն մաքրում:
Եվ փա՛ռք աստըծու,
Որ աղմուկների հասունացումից
Թագադրվում է ո՛չ թե գիշերը,
Այլ օ՛րն է ծնվում:
Եվ փա՛ռք աստըծու,
Որ մեր հոգու մեջ
Եթե կա ամիս տերևաթափի,
Ապա կան օրեր և աստղաթափի՛,

Եվ աստղաթափի՛...

Հագա՛ր բերան փառք:

28-29.X.1965թ.

Չանախչի